

EL VILANOVÍ

SETMANARI D'INTERESSOS LOCALS

PREUS

Un mes. 75 cèntims.
 Número solt. 25 »

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Carrer de Santa Madrona, 21

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.

No es retornen els originals.

Santa Cecília i la Música

Oh la blanca Santa Cecília, a la qual el pinzell de Rafael l'ha pintada esfumant-se en la blavor de l'infinit, fent lliscar, estàtica, sos dits de rosa per les nevades tecles de l'orgue; bé mereix ésser cantada per l'art i per la fe.

Verge i Màrtir, la Patrona de la Música apar que ens vulgui palesar que no hi ha art perfecte sense puresa ni ver artista sense fortitud espiritual.

Perquè Cecília fou pura i forta, de cara a l'ideal de la fe, cantant el seu cor, al so de l'orgue, himnes virginals al celestial Espòs, com resa una antiga antifona, ha estat escullida per a patrona universal de la Música.

* * *

La música és l'art diví. La paraula unida al cant és el fonament de tota música. Mendelssohn diu que la música és l'art de pensar en sons en lloc de paraules; però com tot pensament és verb, devé que sempre la paraula unida al cant és el fonament de tota música.

Déu va donar a l'home la veu i la paraula no sols per a parlar i fer-se entendre, sinó també per a cantar.

La primera paraula que articulà Adam, meravellat davant la creació, seria un himne d'alabança. L'oració fèrvida que eixí de llavis de Noè en veure's salvat de les bullidores aigües del diluvi, era un càntic d'agraïment.

El cant és natural a l'home, tan natural com el parlar. I com en certa manera tot canta en la natura, perquè canta el vent que passa xiulant de penya en penya i canten

les remors que porten els aires de la boscúria i canten els murmuris del riu i de la font i canten amb llurs braols les ones de la mar, com canten els ocells i tota cosa moguda; perquè l'home hagi après de la natura les harmonies dels seus cants, esdevenint ses tonades tantost alegres com el cantar de l'ocellada a trenc de dia, tantost tristes i melangioses com el gemec de la tòrtora, tantost fortes com el so del salt d'una cascada, tantost estridents com l'esgarip de la tempesta o com el clarí del combat; però que palesen sempre ço que hom sent. I com que dels homes es formen els pobles, devenen les cançons i els ritmes musicals l'expressió més viva dels sentiments de l'home de tots els pobles i de tots els temps.

Per això l'Església, que tot ho utilitza al servei de la fe, ha fet de l'art musical un instrument de la gràcia divina, un gràt mitjà per a comunicar-se amb Déu.

En això li han fet justícia els mateixos enemics. Hegel, panteista, diu que la música cristiana està per damunt de totes les produccions de l'art. Rousseau exclama: què és tot l'art modern comparat amb el cant gregorià? I diu, que així com els grans escriptors s'han inspirat en els llibres sagrats, així també els cabdals compositors han abeurat llur inspiració en la música religiosa. Qui no coneix Mozart? I en la música religiosa s'inspirà. Qui no coneix el «Stabat» de Rossini i la missa de «Requiem» de Verdi? Qui no coneix l'«Ave Maria» de Gounod, i el «Credo» de Palestrina, i les produccions de Vitòria i a Wagner en son «Parsifal», i a Bach

en sos motius sobre la «Passió de Crist segons Sant Mateu». I tots s'han inspirat en assumptes religiosos i ens han donat notes i tonalitats cristianes que han estat el més preat de son tresor artístic. Per això l'Església, que considera la música com un bell element de santificació, esdevingué la més fidel guardadora de l'art diví.

Quan queia l'Imperi Romà amb tota la seva civilització i s'anaven a perdre les gentileses de l'art, heretades del poble hel·lènic, bressol de totes les manifestacions artístiques, Sant Ambrós s'apressà a recollir totes les tradicions perdudes dels «tropus» grecs i formà el «Cant plà». Més tard, quan la música religiosa feia el camí de les contínues mutacions de l'Edat Mitjana i anava perdent el caire polifònic i sentimental propi d'ella, vingué el Papa Sant Gregori el Magne, i, en voler reformar l'Església, fou la seva primera preocupació la reforma del cant. D'aquí ve el nom de cant gregorià que es dona al cant de l'Església. Peròsi d'aquella època, fou el monjo Pomposa Guido de Arazo, al qual es degué, en gran part, la prompta propagació de la veritable música. Però aquesta, com totes les coses humanes, tingué la seva nova decadència i quan la música de l'Església era quasi monopolitzada per musicaires que anaven a fer Oficis amb el mateix gust artístic amb què anaven a fer saraus en les festes majors, vingué el gran Papa Pius X amb son «Motu proprio» sobre la música religiosa, imposant normes per a la seva restauració, salvant de passada aquell ric tresor de la Grècia clàssica que a poc a poc s'anava perdent.

A la tal obra de restauració no

hi mancà pas l'esforç emprenedor dels nostres orfeons, amb el capdavanter l'Orfeó Català, que educa el nostre poble en el bon gust de la música polifònica, que s'era ben perdut.

I així preparen els chors de minyons que trobem després en tots els pobles d'aquesta terra per Déu beneïda, moguts per l'empenta que els donà el gran Clavé, qui tingué la traça d'aplegar i abraçar, tot fent-les cantar les classes treballadores, enamorant-les de l'art i allunyant-les del vici, com trobem suaur nascuts a l'escalf de l'amor a la pàtria, tants artístics orfeons, com el de Granollers, que han posat a l'alçada de les nostres muntanyes el nom sagrat de Catalunya, i que tot cantant, amb l'inspiració de Maragall i de Millet:

Per damunt dels nostres cants
aixequem una senyera
que ens farà més triomfants,

han vingut a cumplir un gran apostolat a Catalunya, l'apostolat que tots ens hauríem d'imposar, com el de fer conèixer i estimar les belles coses de la terra, orientant la nostra joventut envers l'art català. I bé es pot dir que cada orfeó, i fins cada orfeonista, és un apòstol de Catalunya destinat a fer sentir amb sos cants la veu del poble, i fer sentir tots els seus aires populars.

Si els poetes van començar, va dir un dia el gran Millet, els orfeons han vingut a completar llur obra. Han vingut a confirmar que també amb el cant formen una nacionalitat, que, com la formem per la nostra ètnica i per la nostra llengua, la formem també per la nostra música; perquè les nostres cançons no són sinó la natural expressió dels sentiments del nostre poble que sap treballar i cantar. I canta al mig de l'era com a la vora de la mar, al clot de les valls com a la falda de les muntanyes, a la vora de la llar com al peu del bressol. Per això la sentim tant, la música, a casa nostra. Per això ens extremeix i ens commou, ens fa plorar com ens fa enardir.

Jo no he conegut mai el «do, re, mi, fa, sol», de l'escala musical, i m'he compenetrat tant amb els nostres orfeons, fent sentir les nostres cançons, que cantant ell, sentia també cantar la meua ànima catalana. I m'entraven enyorances de la

terra escoltant, de «L'Emigrant», el
«Dolça Catalunya,
pàtria del meu cor.»
i em plorava l'ànima, en sentir de
«La mort de l'escolà»:

«A Montserrat tot plora,
tot plora d'ahí ençà.»

Com he sentit tendreses místiques perfumades d'encens, escoltant «El desembre congelat» i els «Goigs de la Verge del Remei» i un no sé què de frisament estrany a les tonades d'«El rossinyol» i de «L'hereu Riera». M'ha parlat a mi aquesta música, com deu parlar també a tots els nostres, perquè en cada una d'aquestes cançons hi va un tros de la nostra ànima catalana.

Fits els esguards en Santa Cecília, amem-la, doncs, la nostra música. Amem-la com un do de Déu, com la llegítima i natural propietat dels fills de la nostra terra beneïda, i amem-la en mig de tantes correnties de restauració, com un dels mitjans més poderosos per a fer Fe i per a fer Pàtria.

MOSSÈN JOSEP CARDONA.

L'estètica musical i l'Església catòlica

És ben cert que tot lo que significa veritat, bondat i bellesa, ha trobat un padrinatge resolt i eficaç dintre l'Església catòlica, i que en el decurs de l'història de les ciències i de les arts difícilment es trobarà una eminència que no tinga amb la religió de Jesucrist una íntima relació de pura simpatia de franca filiació.

Concretant-nos a la més bella de les arts que és la música ¿quí pot dubtar-ne de les energies que ha desplegat nostra santa Mare l'Església per a promoure, anhelar i purificar aital manifestació de la bellesa? I és que la bellesa ve a ésser com la veritat del sentiment i de la imaginació, i l'Església, en expressió de San Pau, de la veritat n'és *columna i firmament*.

Per això la Religió Divina, que no preté sinó que els homes enlaurin a Déu ses facultats morals, que el mirin i el busquin com a últim fi de llur felicitat, se serveix de la música com d'un instrument poderós per a realitzar sa divina missió i sempre des de l'Antiga Llei ha promogut els cants, els himnes i

totes les llegítimes manifestacions de l'estètica musical com a mitjà per a purificar l'esperit del llot de les passions i del vici i per a glorificar a l'Omnipotent.

Aital afirmació quedaria ben palesament provada amb la gloriosa i llarga llista de les eminències musicals que han sigut uns fervorosos catòlics i han sapigut interpretar la bellesa dels himnes i de les composicions cristianes. Qui coneixi a Tomàs Lluís de Vitoria en ses clàssiques composicions de Setmana Santa i en ses misses «O quan gloriós» i «IV toni»; a Guerrero i Orlando de Lassus, en ses obres musicals sobre l'amor a Jesús Sagramentat; a Mozart i a Saint-Saëns, en sos «Ave verum» i altres per l'estil; a Gluck, i sobre tot qui tingui en compte la tasca musical de l'immortal Palestrina, personificació de la música polifònica religiosa perpetuada en ses «Lamentacions», i singularment en son sublim «Credo» del Papa Marcel, que ve a ésser com el cimal de sa inspiració musical, qui estigui assabentat de la protecció que en tot temps els Papes i els senyors Bisbes han dispensat a la música, com la dispensaren a la pintura i les altres belles arts, qui sàpiga i hagi estudiat els llibres sobre la «Música» de Sant Agustí, de Sant Gregori i del Bisbe de Milà, Sant Ambrós; qui amb una paraula regiri les daurades pàgines de l'història eclesiàstica ¿cóm pot dubtar de que l'Església estima, acull, protegeix i fomenta les manifestacions artístiques per mitjà de la música?

D'altra banda res té això de particular si esbrinem lo que és la bellesa musical. Fixem-nos en la emoció estètica de la música. Prenem per exemple una «Choral» de Bach, o una «Benaventurança» de César Franck i deixem-nos portar per l'impressió fonda i encisadora que desperten en nostre esperit. ¿No és veritat que la magestat dels acords, la dolcesa de l'expressió, el desenrotllament ple de vida i de poesia dels temes ens roben el cor i en ales de la fantasia el traslladen a regions superiors? Tothom qui hagi sentit bona música és clar que ho haurà de confessar aixís. És natural, doncs, que l'Església se'n serveixi com a instrument per a aconseguir llur finalitat. Endemés

els temes i fets religiosos gairebé han sigut sempre els escullits pels grans músics per a estampar-hi llur ànima inspirada i bella. Sebastià Bach, amb la «Passió» i «Via-Crucis». César Franck, amb ses «Benaventurances». Litz, amb sos oratoris de «Christus» i el «Miracle de les roses de Santa Isabel», i el mateix Ricard Wagner, en son immortal «Parsifal» ne són eloqüentíssims testimonis.

Per això estan molt ben acertats els músics a l'escollir per Patrona a una Santa de l'Església Catòlica, i nosaltres no podem menys de felicitar coralment a l'Associació Musical de Vilanova per la felicitat i santa ocurrència que ha tingut de celebrar solemnement com a pròpia la festivitat de Santa Cecília.

C. C.

Vilanova i Geltrú, 21 de Novembre de 1922.

Un músic vilanoví notable

En el capítol XXXII de l'història de Vilanova, escrita pel venerable cronista d'aquesta vila Fra Garí, i entre les «Biografies de héroes y varones notables» hi trobem aquesta que donada l'oportunitat de dedicar-se part d'aquest nombre a llaor de la gloriosa patrona de la música, creiem interessarà; diu així lo que amb ver gust traduïm:

«En Ramon Ballester, fill d'Onofre Ballester, llautoner, i de donya Teresa Forns, nasqué a Vilanova i Geltrú, parròquia de Sant Antoni el dia 29 d'Octubre de l'any 1819.

El seu pare era músic de la capella de Vilanova, així és, que fàcilment fou iniciat en l'art musical i aprengué a tocar el contrabaix lo mateix que ell.

Passà a la Illa de Cuba, i a l'Havana es feu amic d'un estranger anomenat Bottozini, admirable filarmònic, qui l'hi ensenyà l'art de tocar, o millor dit, el peculiar modo i habilitat d'executar certes peces amb el contrabaix, que de tornada a Espanya en l'any 1852 feu l'admiració dels qui el veien manejar i sentiren les veus que arrencava del seu instrument favorit. A Barcelona fou tan aplaudit, que admirats els filarmònics intel·ligents, no tant sols no dubtaren en donar-li el títol de PRIMER CONTRABAIX de l'època, sinó que es

quedaren sorpresos dels prodigis que En Ballester obrava amb l'instrument de sa professió.

El dia 7 d'Octubre del 1852 donà un concert en el teatre d'aquesta vila—l'actual teatre del Centre Català—i vet-aquí lo que del concert digué el «Diario de Villanueva» del dia 10:

Assistírem a la funció del set i el senyor Ballester sortí com tenia anunciat a executar amb el contrabaix la célebre peça titulada «El Carnaval de Venecia», fantasia de bravura de Paganini, escrita per a violí i arreglada per a contrabaix per ell mateix, per a tocar-la amb aital instrument ingrat a la vista, i fins avui dia ingrat a l'oido.

Els intel·ligents quedaren sorpresos, perquè el senyor Ballester, excedint se a quan d'ell podien esperar amb son difícil instrument, portà als seus oïdos les més difícils notes, parodiant des de la més lleugera veu del violí fins a la del bombo. Els no intel·ligents no hi trobaren tanta admiració, perquè no coneixent el mèrit solament podia interessar-los l'harmonia i el cantàbil, i això no és ja difícil sinó impossible, amb el rigor que podria exigir-se d'un violí o d'una flauta.

Per a que jutji l'arc obeint la voluntat del qui el domina, no hi ha més guia que una exquisida destresa, el més petit desvio produiria una nota ben diferent de la que es busca. L'arc no es pot manejar amb elegància i malgrat tot lo que indiquem el senyor Ballester logrà fer prodigis amb son instrument favorit. El públic vilanoví aplaudí a son compatriota com era just i es mereixia, moltes vegades.»

Malgrat la seva gran habilitat en aquest punt era sumament modest i un excés d'aquesta modestia el retrata renunciant de moment a emprendre un llarg viatge recorrent l'Europa donant concerts amb son instrument predilecte protegit per unió de bons amics segurs de que arreu seria En Ballester admirat i aplaudit, mes quan s'havia decidit a realitzar aital excursió el sorprengué la mort, morint el malaguanyat Ballester en aquesta vila el 27 d'Agost de 1854, víctima del cólera.»

Per la recerca,

C. DE LA V.

INTERESSANT

DEL JOC

Hem rebut del senyor Capità de la Guàrdia Civil, D. Pere Esteban del Valle, una atenta comunicació exhortant-nos a que firméssim una papereta en el sentit d'adhesió o disconformitat amb la prohibició absoluta del joc en aquesta vila a l'objecte de formar una estadística que li demana la Superioritat.

Es ben remarcable i manifesta la nostra campanya contra aquest funest vici del joc que arruïna les famílies, i no cal dir que la nostra adhesió per l'extermi del joc en aquesta vila és ben incondicional i no ens avergonyim de fer-ho públic per a que tothom sàpiga que abominem en absolut el joc i ses funestes conseqüències i tan debó que de l'estadística que en formi el digne Capità de la Guàrdia Civil en porti un resultat ben satisfactori per al nostre benestar moral.

I no volem significar amb aquestes categòriques paraules de adhesió incondicional al requeriment de la Superioritat, que tinguem la més mínima aversió amb persones de significada representació o amb entitats benèfiques, car totes elles ens mereixen la més franca simpatia, abans al contrari, en bé de dites institucions és ço que volem que s'exterioritzi: la nostra més decidida protesta d'abominació contra el joc, i tindrem el gust de parlar més concretament si convé, posant en endavant les coses al seu degut lloc, i aclarint dubtes que posen en un estat d'alarmament per un suposat cataclisme econòmic si es prohibeix el joc en aquesta vila.

Res de preocupacions ha de portar la nostra campanya ni l'estadística de la Superioritat, tenint la confiança que la majoria, l'immensa majoria de persones de significada representació social, subscriuran sense por, la demanda de que es prohibeixi en absolut el joc en nostra vila.

Repartiment de premis

Em plau fer públic des de les columnes d'aquest periòdic lo molt agradívola que'm fou la festa que'l

dia 16 de l'actual va celebrar-se en l'acreditat col·legi que tan dignament dirigeixen les Religioses Clarisses de la Divina Providència, establertes en nostra vila des de l'any 1858. La festa esmentada fou amb motiu del repartiment de premis del curs passat. Com que la senzillesa caracteritza a les Filles de Sant Francesc, per això en totes les seves coses es veu relluir l'aital virtut; doncs bé, amb senzillesa i modèstia estava adornada la sala en la que devia fer-s'hi la vetllada.

Començà l'acte literari-musical amb un discurs que feu amb soltura i naturalitat una de les alumnes del col·legi, qui fou aplaudida per la presidència i públic. Continuaren desenrotllant-se hàbilment tots els números del programa, que's componien de varies poesies, quadrets i cants, dels que n'hi hagué alguns de rítmics que cridaren força l'atenció dels concurrents per la interpretació que els donaren llur nenes. Tot fou molt aplaudit, aplaudiments ben merescuts per les alumnes que tan bé saberen demostrar les seves habilitats.

Fou presidit l'esmentat acte per els senyors sacerdots Rvnd. Zacaries Casas, Dr. Ramon Baucells i els Rvnds. PP. Josep Vilumara i Constantí Martínez, de les Escoles Pies. El Rvnd. Zacaries Casas feu el discurs encarregat a la presidència, i ho feu d'una manera eloqüent i amb la claretat d'idees que'l cas corresponia.

Foren repartits premis a totes les alumnes, amb lo que's pogué admirar la generositat i bon zel de les bones monges de la Divina Providència.

Finalitzà l'acte amb un escaient discurs de gràcies que feu una de les alumnes de dit col·legi.

Que per molts anys puguin les dites Religioses dedicar-se a l'ensenyança per aixís educar i instruir les moltes nenes que'ls hi són confiades. (*)

NEUS COLET.

(*) S'ha de tenir en consideració que aquelles Religioses tenen alumnes completament gratuïtes i les que paguen mensualitat aquesta és voluntària, cosa ben remarcable en col·legis dirigits per Religioses com les de la Providència, que els recursos que tenen són molt migrats.

Vilanova a fora

FRANCISCO DE SALES VIDAL

L'empresa del Teatre Català (Romea), de Barcelona, ha tingut l'acert d'alternar amb les representacions d'obres modernes les d'algunes d'aquelles que junt amb la producció pitarrasca constitueixen les glorioses bases de la escena catalana. Entre elles hi figura dignament «La malvasia de Sitges», d'en Paco Vidal, que ha sigut molt ben rebuda pel públic i per la premsa. El crític teatral del *Dia Gráfico* diu lo següent: «A «Les joies de la Roser» ha seguit la tragèdia «Rei i Monjo» i ha vingut, després, «La malvasia de Sitges» des de tant temps no representada. De la comèdia d'En Sales Vidal pot afirmar-se que guanya amb el temps. Són dos actes d'una finor i d'una gràcia excepcionals. La companyia del Romea que en les obres del genre de «La malvasia de Sitges» té ample camp en lluir llurs aptituds, dona als còmics epissodis que integren la fàbula la espontaneïtat i el regust popular que convé al sainet.»

* * *

ALEXANDRE DE CABANYES

El crític d'art Clément Morro, en el fascicle d'Octubre de la revista parisenca *La Revue Moderne des Arts et de la Vie*, així parla de nostre amic, el pintor Cabanyes:

«En el saló de Belles Arts de Madrid, he distingit una tela de les més interessants del pintor A. de Cabanyes, qui ja havia organitzat aquest estiu, a Vilanova, una exposició particular de les seves obres.

Ens ofereixen les teles d'aquest artista dons brillants de animació i de colorit. Els seus paisatges, d'una senzilla i vivent harmonia, d'una sensibilitat molt justa i penetrant, posseeixen aquest caràcter de bella ordenació, de festa lluminosa que'ls hi dona una tan gran seducció.

Tenen les seves marines una extraordinària riquesa de color i els contrastes inesperats de la llum s'hi plasman amb subtilitat i potència remarcables. S'ha dit que la pintura de l'Alexandre Cabanyes era com una fruita badant-se del país del sol.

És un artista sincer i vibrant, a qui commou profundament l'espectacle de les bel·leses de la natura i

que tradueix la seva emoció en quadres càlids, harmòniosos, rics de tons, d'un lirisme seductor i d'una poesia molt penetrant.

En la seva obra, els jocs de llum, la gràcia captivant de les llunyanies, la atracció misteriosa dels grans horitzons s'hi expressen seguint la harmonia més segura i més fina.

Alexandre de Cabanyes posseeix una tècnica lliure, individual, original, de les més clares i lluminoses que hi hagi».

MUNICIPALS

Sessió del dia 23 del corrent

En aquesta sessió poques coses d'interès va haver-hi.

Llegida l'acta de la sessió anterior, s'aprovaren alguns comptes, i referent a un per la compra d'un carretó, el senyor Martorell va manifestar la seva opinió en contra per trobar molt crescut el seu import, dient que de haver-se fet construir a Vilanova, segurament l'Ajuntament hi hauria beneficiat.

Es concediren permisos per a obres, donant-se compte també de la contracta amb la Companyia de electricitat per l'alumbrat de les Rambles i Plaça Estació.

* * *

El senyor Martorell demana que per part de qui correspongui es preocupi de l'arranjament de les fonts de la Plaça dels Carros i la de Capdecreu, les quals estan en males condicions, contestant-li la Presidència que ja s'ha donat ordre per arranjar totes les de la vila.

* * *

El senyor Grau diu que recullint l'idea exposada per nostre compatriota l'Excm. Sr. Ferrer Vidal en la conferència donada últimament en l'Orfeó Vilanoví sobre la fundació d'una banda municipal, fóra convenient que l'Ajuntament se'n preocupés. Creu que és una cosa digna d'estudi i convindria que es fessin els treballs deguts.

La Presidència diu que es faci constar en acta la satisfacció per la conferència donada i que s'accepta l'idea sobre la banda municipal.

* * *

El senyor Grau pregunta si el senyor Alcalde té notícia oficial de la resolució favorable recaiguda en els senyors Ferrer i Nin i Folch, declarant-los capacitats per a exercir el càrrec de regidor.

El senyor Alcalde diu que té ànsia de saber-ho oficialment i que tan prompte ho sàpiga ho comunicarà als interessats per als seus efectes.

I el senyor Grau demana que la Presidència li reservi la paraula per a la sessió vinenta en que vol parlar sobre l'actuació política de la minoria que ell representa i tot lo que es refereix a assumptes administratius. Hem de manifestar—diu—qui som, on som i on anem.

El senyor Alcalde diu que sempre pot parlar-se sobre assumptes d'aquesta naturalesa.

El senyor Castañeda diu que es fa seves les manifestacions del senyor Alcalde i Grau en aquest assumpte.

I s'acabà la sessió a la mitja hora de començada.

COMUNICAT

El nostre amic En Josep Vidal ens prega l'inserció de les següents ratlles:

A tots els vilanovins

La insídia i la calúnnia propalades arreu d'aquesta vila han tingut finalment ressó en les meves oïdes. He sabut com el meu nom es feia servir de bandera contra determinats projectes, i com la meva honorabilitat era fer-la posar en dubte, per gent malvada, d'aquella gent a qui plau el perjudici d'altri i gosa en l'agré sufriment.

De res ni de ningú tinc d'amagar cap dels meus actes d'ara ni de la meva vida de treball ímprobe i honorat pel sosteniment de la família. I com que la calúnnia podria passar de boca en boca sense que jo n'hagués esment de qui reb la notícia, i així no em fóra possible desfer les falses i amagades acusacions amb que es pretèn xafar la meva honra, m'he decidit dirigir-me a tots els vilanovins per a recordar-los, en primer lloc, que els dos anys i mig que he estat al servei de «La Grècia Grogà» han estat mesades de treball, de compliment del deu-

re i no he esmerçat les hores lliures sinó en ço que pot ésser profitós per als vilanovins, la construcció d'un grup de Cases Barates, dèria meva que, tal vegada, destorbant a més de quatre, ha fet que certs individus m'hagin potser volgut inutilitzar.

L'home que mai ha viscut de l'oci, pot trobar-se en moments o situacions d'angoixa; mes, en cap ocasió la seva dissort el converteix en malvat o en incumplidor. Els anys que he complert el càrrec de cafeter de «La Grècia Grogà» han fet que visqués dins la acostumada economia, amb un relatiu benestar; després d'ells, quan per malvolences de certa gent m'ha estat negada l'admissió en el Centre Federal, la meva cartera no és plena de bitllets, a la meva butxaca no hi dringa l'or; més la meva consciència és neta i la meva mirada no es té d'abaixar davant de cap home.

Si algú ha gosat imputar-me la causa del dèficit de «La Grècia Grogà», que ascendeix segons el mateix—*algú diu*—a set o vuit mil pessetes, sàpiga tothom que les despeses entre altres coses d'un miler de pessetes per «Tzigans», les de 600 de la Banda Martinenca, les de 700 o 800 d'empaperar el saló, les d'altres 700 o 800 d'una bandera, les gastades per la colla d'*indios*, i les de més de mil de les Caramelles de dins i fora de la vila, foren totes elles disposades pel Consell o Junta Directiva; que res hi té que veure el cafeter a qui en cap terreny ni amb cap motiu es pot acusar de malversació, d'incúria ni d'abandó en les seves funcions.

Si hi ha qui, portat de mesquineses i malvolences m'acusa d'amagat, jo el convido públicament a que em sotmeti a les proves que vulgui; i si vol al Jutjat, encara millor.

Sé abastament que'l meu nom no pot ésser tacat per la baba dels llimacs que ho pretenguin.

JOSEP VIDAL.

Notícies Religioses

Parròquia de Sant Antoni Abat

Amb el lloable fi de donar-hi més solemnitat i preparar millor l'homenatge que la benemèrita Associació de Música d'aquesta vila ha iniciat per a honorar a la gloriosa patrona de la música Santa Cecília,

la festa que devia celebrar-se el propi dia 22, com en principi s'havia acordat i anunciarem, tindrà lloc el proper diumenge, a les deu del matí, en la mateixa església de Sant Antoni, cantant-se a gran chor i nombrosa orquestra la notable missa del mestre Sancho Marraco, dita de «Sant Agustí», prenent-hi part tots els elements de l'Associació, i amb la cooperació dels senyors Gallofré i Orga, de la capital.

Per compromisos anteriors no podrà fer l'anunciat sermó el zelós predicador Doctor Ramon Baucells, havent-se'n encarregat el savi caputxi Fra Ceferí de Granollers, entusiasta també de l'art diví.

També es celebrarà pròximament un concert nomenat de Santa Cecília, quin programa selecte oportunament es farà públic, com i també el lloc i hora.

No cal repetir que és d'aplaudir sens reserves tan simpàtica iniciativa a la que volem creure s'hi ajuntarà tot Vilanova, aimant sempre del verdader art.

Congregació Mariana. — El propinent dijous, dia 30, a dos quarts de set del vespre, començarà a l'església de Sant Antoni, després del reso del sant Rosari i 40 Ave-Maries, la solemne novena a la Verge Immaculada. Desitjant retre a la Verge tots els obsequis possibles, la Junta de la Congregació Mariana recorda als socis congregants el deure de tendre amor i filial veneració a sa excelsa Mare, e invita a tots els devots a que assisteixin als esmentats actes. Les Ave-Maries seran cantades pel chor de la Congregació; el poble cantarà el «Tota pulchra», «La nostra gran puresa», «Oh Verge i Mare de Déu» i «Salve», acabant-se amb el cant dels Goigs.

Parròquia

de Santa Maria de la Geltrú

Diumenge, amb motiu de l'acabament del Novenari d'ànimes, a les vuit del matí hi haurà Missa de Comunió general amb plàtica, i a les deu, Ofici en sufragi de les ànimes.

A les cinc de la tarda, Vespres de difunts, Novenari, parenostres i Absoltes; seguidament sermó pel P. Fra Ceferí de Granollers, després del qual es donarà la Benedicció Papal, acabant-se així el sant Novenari que desitjem hagi donat excel·lents fruits espirituals.

Parròquia

de l'Immaculada Concepció

Seguint pietosa costum, el pròxim dijous, dia 30, començarà la novena amb que la Arxiconfraria Teresiana honora a sa copatrona la Verge Immaculada, i així a les set del vespre serà resat el sant Rosari, seguint els exercicis propis de la novena durant la qual cantaran les Ave-Maries el chor de teresianes. Els dies de festa serà a les cinc de la tarda.

De la festa del dia de l'Immaculada ja en donarem notícia oportunament, encara que podem anticipar que tindrà el mateix relleu que anys anteriors per tractar-se de la festa principal de la parròquia.

NOVES I COMENTARIS

Vàrem rebre un atent Besalesmans de la Junta Directiva de l'Orfeó Vilanoví convidant-nos per a la conferència que donà el seu digne President honorari Excelentíssim Sr. Marqués de Ferrer-Vidal, a la que amb molt gust vàrem assistir-hi.

El saló d'actes de l'Orfeó estava bellament exornat, car fou objecte d'una notable millora de gust verament remarcable.

La concurrència era ben nombrosa i selecte, constituint-la diferents persones pertanyents a totes les classes socials de Vilanova.

A la Presidència hi havia el senyor Alcalde, President de l'Orfeó, presidents de societats culturals, econòmiques i polítiques, premsa local i altres distingides personalitats.

El senyor Ferrer-Vidal va desenrotllar a meravella el tema de la conferència que versà sobre assumptes diversos de la vida vilanovina que el conferenciant sent en el més pregon de la seva ànima i que ho exterioritzava amb aquella naturalitat pròpia d'un bon patrici que aima la seva pàtria nadiua.

Ens és casi impossible descriure detalladament la conferència, puix segurament cauríem en omissions ja que és un treball llarguíssim que mereixeria l'extensió de tot un nombre, i per això ens abstenim de fer-ho, però hem de confessar que l'assumpte de la conferència és d'una valor immensa pels que encara desconeixen la vida íntima de la Vilanova d'aquells patricis insignes de que parlava el senyor Ferrer-Vidal.

Molt ens plau consignar aquí la nostra felicitació pel que tantes demostracions de carinyo ha donat a la nostra vila i esperant que en donarà altres més deixant records inesborrables que perpetuïn el seu nom.

Hem rebut el núm. 11 del Butlletí de la Càmera Oficial de la Propietat Urbana d'aquesta vila, que conté entre altres, un treball dedicat a la memòria de nostre il·lustre patrici l'arquitecte D. Josep Font i Gumà.

Novament ens cap la satisfacció d'assabentar a nostres llegidors d'un altre important donatiu amb que nostre il·lustre compatriota l'Excm. Sr. Marqués de Ferrer-Vidal, ha enriquit la Pinacoteca-Balaguer. L'obra regalada és un pastel del conegut pintor català Laureà Barrau, una testa de tons ajustats i garbosa factura, estudi pel famós quadre de dit artista, «La rendició de Girona».

Ens tramet un subscriptor la remarca—que creient-la justa traslladem a la Comissió de Foment de nostre Municipi—de que l'acera del carrer dels Quarters, no sols està en pèssim estat en molts troços, sinó que manca des de molts anys davant de l'immoble senyalat amb el número 15.

Hem rebut del Delegat de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi, don Pius F. Torres, un Reglament i interessants opuscles dels distints temes que du-

rant la present setmana venen tractant-se en la Conferència Nacional de Segurs de malaltia, Invalidesa i Maternitat que es celebra a Barcelona sots la presidència del Ministre del Treball.

Restem agraïts a la deferència per l'envio d'aquests interessants opuscles que algun dia poden servir-nos per la relació amb la mutualitat de nostra vila.

Igualment hem rebut del senyor Enginyer de la fàbrica «Productos Pirelli» un exemplar de un elegant llibre que l'esmentada entitat industrial ha editat amb motiu del Cinquantenari de les Indústries Pirelli.

L'esmentat llibre conté infinitat de fotografies de les diferents fàbriques que té montades, entre les quals la d'aquesta vila, facsimils d'anuncis, i una triada porció de detalls tots ben interessants i qual tiratge és d'una elegància insuperable en el seu conjunt.

Agraïm l'envio del llibre que té una valor artística ben remarcable.

Són objecte d'una notable millora les cadires de la nau central de l'església de Sant Antoni Abat, havent-s'hi col·locat darrera d'elles uns arrodilladors ben adaptables.

Segueixen amb gran activitat i entusiasme els treballs dels congregants de Maria Immaculada i Sant Lluís Gonçaga per a les properes festes de la Puríssima, especialment per la solemni vetllada que tindrà lloc, ajudant Déu, el dia 3 del propinent Desembre a l'església de Sant Antoni Abat en honor de la Verge i de Sant Ignasi de Loyola amb motiu d'escaure's enguany el tercer centenari de sa canonització i de son pas per Catalunya. Sabem que entre els oradors que hi pendran part hi haurà el P. Demetri Zurbitu, Director de la Congregació Major de Barcelona, i el Dr. Pere Lloret, ex-director de La

Publicitat, des de quin periòdic havia sostingut públiques campanyes contra les autoritats eclesiàstiques i quina conversió al catolicisme, obtinguda en uns Exercicis Espirituals de Sarrià, omplí de goig als catòlics i de confusió als anticlericals.

En la part musical, a càrrec d'una nombrosa i selecta orquestra, seran executades algunes composicions de Dupuy, Boradine, Wagner, Saint-Saens i Wever.

En el nombre propinent publicarem íntegre el programa de les esmentades festes.

Demà en el Círcol Catòlic hi haurà funció de cine, projectant-se les següents pel·lícules: *Revista Marina de guerra* (dues parts), *Entre homes i feres* (sis parts), i *Xiribit pasticer* (dues parts).

Pel Ministeri d'Instrucció Pública i Belles Arts ha sigut nomenat, en virtut de concurs, bibliotecari de la Biblioteca Balaguer, D. Ignasi Rubio Cumbroner.

De dues setmanes a n'aquesta part, l'estat sanitari de nostra vila ha recobrat aquelles seves especials característiques que'l fan excepcionalment bo, al comparar-lo amb el de la major part de ciutats i viles catalanes.

Per excés d'original amb motiu de la festa magna que l'Associació Musical dedica diumenge a Santa Cecília, ens veiem privats de publicar dos articles referents a la campanya empresa contra el joc i altres immoralitats, els quals publicarem en el nombre pròxim.

Farmàcies obertes el diumenge,
dia 26

FERRER - TRAYNER

Imp. Social: Santa Madrona, 21: Vilanova i Geltrú

LOS AMIGOS PREVISORES

Asociación Nacional Cooperativa de Crédito

Domicilio social: Avenida Dr. Gadea, 16. — Alicante

Capital suscrito: 28.750.000 pesetas

Todo el mundo propietario

Funciona con sujeción a las Leyes vigentes, obteniendo los beneficios concedidos por la Ley de 12 de Junio de 1911 (Casas baratas) y su objeto es fomentar mejoras y defender la pequeña propiedad urbana, proporcionando a sus asociados capitales para poder adquirir en breve plazo una casa en propiedad.

Sub-delegación
VILLANUEVA Y GELTRÚ
José Gil Sanz
Rambla principal, 77
—
PIDAN PROSPECTOS

Prestamos anticipos al 2 por ciento de interés anual, concediendo 15 años como máximo para la amortización de los mismos.

Cuenta en la actualidad con más de 12.000 asociados; distribuyendo los capitales trimestralmente.

Oficinas a Barcelona:
Paseo de Gracia
núm. 99
(Entresuelo)
□
DELEGACIÓN